

Књига пророка Јои́ла и Лаоди́кејска црква адвентиста седмог дана — број девет

Jeff Pippenger

2025-12-11

Број девет

Доспео сам до тачке у овом уводу у књигу пророка Јои́ла да укратко сажмем неке од тачака из првих осам чланака и укажем на то шта треба да очекујемо од књиге пророка Јои́ла сада када јој приступамо непосредније, а затим, наравно, какве то везе има са биткама код Рафије и Панија из Данила 11:11–16?

Нагласили смо песму о винограду, јер је „искуство“ пророчки представљено „песмом“. То је једно од обележја сто четрдесет и четири хиљаде док певају песму Мојсијеву и Јагњетову, што је једноставно Јованов начин да представи Исаијину песму о винограду. Сваки велики пророк започиње своју књигу осудама против Израиља због његове побуне, или би се могло рећи да сваки велики пророк најпре пева песму о винограду. Тврдим да је Јоилова песма о винограду у првом поглављу једно од најважнијих откривења о песми о винограду. Не бих могао рећи да ли сам у праву или не, али разлог мога уверења јесте то што се пророчке повезаности, које су у књизи Јои́ла симболички представљене, показују као кључ, или можда као осовина за више жбица. Јоилово сведочанство не само да се повезује с другим упоредним линијама, него се чини да поставља тачку упућивања, нарочито кроз симболику уништеног винограда у првом поглављу, а затим и кроз наредна два поглавља која препознају и време кушње иконе звери у Сједињеним Државама и време кушње иконе звери за свет. И све је то постављено у оквир винограда, а виноград није жив виноград — ако не добија кишу.

Такође смо ставили нагласак на пророчки период који је представљен симболом „докле?“ Осетио сам потребу да нас подсетим на ово раније утврђено начело у вези са „докле?“, да бих ставио нагласак на „завршни камен“, који је био, а и јесте, такође темељ и угаони камен. Завршни пуни развој поруке Поноћног поклича, који је сада у току, јесте „завршни камен“. Заснован на темељима, тај завршни камен јесу Милерови драгуљи који сијају десет пута јаче него на почетку.

На основу Божјих „чудесних дела“, завршни камен је тренутак када Његов народ пређе из лаодикијског искуства у филаделфијско искуство, што је уједно и тренутак када тај народ постаје осми који је од седморице, а такође и када прелази из војујуће цркве у победоносну цркву. Тај прелаз је завршни камен. Прелаз се остварује када Божји народ чује и види поруку „завршног камена“, и она је чудесна у њиховим очима. Порука завршног камена јесте врхунац, јер она сабира на окуп сва симболичка истине о „завршном камену“. Порука о „седам времена“ била је Милерова темељна стена, и требало је да буде милеритски завршни камен. Педесетница је била завршни камен пентекостног раздобља, као што је и Поноћни поклич био завршни камен милеритског покрета првог и другог анђела.

Као врхунац или завршни камен четрдесетшестогодишњег раздобља у коме је Христос градио милеритски храм првог и другог анђела, тај завршни камен требало је да постане камен темељац за Христово дело изградње храма сто четрдесет и четири хиљаде. Тај камен темељац био је постављен 1844. године као светлост да обасја стазу ка небу, и из тог разлога Божји народ на крају света треба да се врати на „старе стазе“ како би нашао починак. Ако и када се врате пионирској историји милерита, они налазе да је вест о Поноћном покличу била врхунац темељне историје. Поноћни поклич био је пројава изливања Светога Духа. Када се душа врати на „старе стазе“ и нађе „сјајну светлост“ која је била постављена на почетку, то јест на темељној тачки стазе, она налази Поноћни поклич, који Јеремија означава као „починак“.

„Иза њих је, на почетку стазе, била постављена јарка светлост, за коју ми је анђео рекао да је ‘поноћни поклич’. Та светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посрнули.“

„Ако су држали свој поглед чврсто уперен у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су безбедни. Али ускоро су се неки уморили и говорили да је град још веома далеко, а очекивали су да су већ раније требало да уђу у њега. Тада би их Исус храбрио подижући своју славну десницу, и из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним народом, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су непромишљено порицали светлост иза себе, и говорили да није Бог био тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих угасила се, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посрнули и изгубили из вида циљ и Исуса, и скренули са стазе доле у мрачни и опаки свет испод.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Крунски камен милеритске историје јесте темељни камен историје сто четрдесет и четири хиљаде. Од почетка три анђела 1798. године па све док се победоносна црква не подигне у испуњењу очишћења светиње приликом недељног закона, стаза је обасјана вешћу Поноћног поклича, јер се прича односи на адвентизам и на то како Бог подиже народ да савршено одражава Његов карактер док се време милости за човечанство затвара током кризе недељног закона.

На стази Исус предводи, и Он непрестано обасјава стазу подижући своју славну десницу. Стога постоји јарка светлост на почетку стазе и јарка светлост која води ка крају стазе. Исус као Алфа и Омега повезује крај с почетком, те је светлост на оба краја стазе порука Поноћног поклича.

Први анђео је стигао 1798. године и објавио да је дошао час Његовог суда: „Говорећи... дође час суда његова.“ Час суда дошао је 1798. године, и када је отпочео, отпочео је и брак између Христа и Његове нове невесте — филаделфијског милеритског адвентизма. Христос је требало да ступи у брак 22. октобра 1844. године, а од 1798. до 1844. невеста се припремала. Невеста је била филаделфијска, јер над Христовом невестом није било осуде, пошто се она припремила — била је чиста. Објава суда јесте објава брака на почетку 1798. године, која је стигла до свога завршетка 1844. године.

Темељна светлост и завршна светлост за милеритски покрет била је порука која објављује брак — порука поноћног поклича. Поноћни поклич био је темељ и завршни камен историје првог и другог анђела, као и милеритске историје; а завршни камен милеритске историје јесте камен темељац историје сто четрдесет и четири хиљаде, као што је уједно и њен завршни камен. Изградња храма је довршена када се постави завршни камен, а дело постављања тог последњег „чудесног“ камена отпочело је у јулу 2023.

Постоје различита пророчка испуњења која ће сачињавати завршни камен, али завршни камен такође представља врхунац једне поруке. Педесетница је била завршни камен поруке педесетничког раздобља, као што је светлост о „седам времена“ која је дошла кроз перо Хајрама Едсона 1856. године, била намењени завршни камен Милеровој поруци, јер је прва темељна истина коју је Милер открио била „седам времена“. Године 1856, одбацити нову светлост истине о завршном камену значило је изабрати да се умре у пустињи Лаодикеје, као што је древни Израил учинио током периода од четрдесет година. Ово поистовећује јул 2023. године са 1856. годином, као прекретницу од Филадельфије ка Лаодикеји у милеритској историји и преокрет од Лаодикеје ка Филадельфији у историји сто четрдесет и четири хиљаде. Христос није оженио нечисту жену 1844. године, јер је она била филадельфијска, и Он ће оженити невесту из Филадельфије у време недељног закона. Али најпре она мора себе припремити. Јеси ли спреман?

Не бој се, мало стадо; јер је воља Оца нашега да вам да Царство. Лука 12:32.

Dana 22. oktobra 1844. godine Gospod se venčao sa nevestom koju je pripremio da Ga sledi u istoriju trećeg anđela, i u sve što treći anđeo predstavlja; ali do 1863. godine istorija trećeg anđela bila je skrenuta u pustinju Laodikije. Istorija od 1844. do 1863. godine predstavlja razdoblje trećeg anđela, pružajući tako prikaz ludih devojaka u vremenskom razdoblju pečačenja sto четрдесет i четири hiljade. Device su pšenica i kukolj koji se razdvajaju porukama prikazanim anđelima — јер анђели су ти који обављају дело раздвајања.

„Затим сам видела трећег анђела. Мој анђео пратилац рече: ‘Страшно је његово дело. Узвишено је његово послање. Он је анђео који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати, или свеже, пшеницу за небеску житницу. Ове ствари треба да обузму цео ум, сву пажњу.’“ Early Writings, 119.

Поруке тројице анђела из четрнаесте главе Откривења јесу порука позног дажда која раздваја и повезује две класе.

„Јовану су биле отворене сцене дубоког и потресног значаја у искуству цркве. Он је видео положај, опасности, борбе и коначно избављење Божјег народа. Он бележи завршне поруке које треба да доведу до сазревања жетве земље, било као снопља за небеску житницу, било као свежњеви за огњеве уништења. Њему су били откривени предмети од неизмерне важности, нарочито за последњу цркву, да би они који треба да се обрате од заблуде ка истини били поучени о опасностима и борбама које су пред њима. Нико не мора бити у тами у погледу онога што долази на земљу.“ Велика борба, 341.

То су „речи истине“ које су у овом нараштају „завршне поруке које треба да дозру жетву“ и које раздвајају две класе. Тај рад је такође дело „човека са четком за прљавштину“ из Милеровог сна.

„„Коме је лопата у руци Његовој, и Он ће добро очистити гумно Своје, и скупиће пшеницу Своју у житницу.“ Матеј 3:12. Ово је било једно од времена прочишћавања. Речима истине кукољ се одвајао од пшенице. Пошто су били сувише сујетни и самоправедни да би примили укор, сувише љубитељи света да би прихватили живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи и даље чине исто. Душе се данас кушају као што су се кушали они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина приведе срцу, они увиђају да њихов живот није у складу са вољом Божјом. Они увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да се прихвате дела самоодрицања. Зато се гневје када се њихови греси открију. Одлазе увређени, као што су ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Тврда је ово беседа; ко је може слушати?““
Чезња векова, 392.

Почевши од Великог разочарања 1844. године, међаши и збивања све до 1863. представљају историју од 11. септембра до недељног закона. Зашто је, питате, 1844. година 11. септембар?

Spisi sestre Vajt jasno pokazuju da je treći anđeo došao 22. oktobra 1844, ali da je takođe došao i 1888. godine, što predstavlja predsluku 9/11. Što je još važnije, svi proroci izdvajaju samu istoriju od 9/11 do nedeljnog zakona, tako da to nije svedočanstvo dvojice ili trojice, već sjedinjeno svedočanstvo svakog svedoka iz Božje Reči da je period od 9/11 do nedeljnog zakona vreme u kome se izvršava „dejstvo svake utvare“.

Историја доласка и завршетка трећег анђела трајала је од 1844. до 1863. године и представља раздобље Божјих чудесних дела од 9/11 до недељног закона. Та историја је такође представљена периодом од 1840. до 1844. године, и у тој линији 1840. је алфа, а 1844. омега. У линији од 1844. до 1863. године, 1844. је алфа, а 1863. омега. 1844. је и алфа и омега.

Крст се поравнава са 1844. годином, и Алфа и Омега пролио је Своју крв на крсту. Полазећи од 9/11 (1840), налазимо да Откривење десето излаже историју која почиње када Јован једе малу књигу 1840. године, а затим разочарањем у његовом стомаку 1844. године. Једење је почетак; стомак означава крај. Последњи стих десете главе представља да се та историја понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

И узех књижицу из руке анђелове, и изједох је; и беше у устима мојим слатка као мед; а кад је поједох, утроба моја поста горка. И рече ми: Ваља ти опет пророковати пред многим народима, и племенима, и језицима, и царевима. Откривење 10:10, 11.

Десета глава Откривења и друга глава Авакума представљају два поглавља која сведоче о пророчком раздобљу од 1840. до 1844. године. Историја од 1844. до 1863. године почиње на међашу разочарања, за којим следи расејање, а за њим сабирање. У том раздобљу пророчка историја Авакумове две таблице завршава се када је друга таблица одштампана 1849. и објављена у иностранству 1850. године. Раздобље Авакумових таблица трајало је од маја

1842. године, када је објављена карта из 1843, и пророчко раздобље завршило се тамо где је и почело, објављивањем једне од Авакумове две таблице. Карта из 1843. је алфа, а карта из 1850. је омега.

Године 1856. Хајрам Едсон је написао низ чланака који су разумевање „седам времена“ Вилијама Милера подигли на нови ниво. Едсоново дело било је омега Милеровог дела, доводећи Милерову темељну истину до положаја завршног камена, који је био намењен да оснажи Божји народ. Милерова светлост о „седам времена“ била је алфа, а Едсонова светлост о „седам времена“ била је омега.

Godine 1863. pokret se preobrazio u crkvu koja će na kraju iz sopstvenog tela iznedriti jedan pokret, na isti način na koji su mileriti potekli od protestanata, i kao što su učenici izašli iz judaizma u hrišćanstvo, i kao što su Isus Navin i Halev potekli iz nekadašnjeg zavetnog naroda koji je bio određen da umre u pustinji.

У тој истој историји (1844. до 1863), републикански рог звери из земље пролази кроз упоредну борбу која се на крају излива у Грађански рат, за који се сви историчари слажу да је достигао своју средишњу тачку 1863. године Линколновом Прокламацијом о ослобођењу. Линколн представља првог републиканског председника, који је положио председничку заклетву након најгорег демократског председника у историји до тог тренутка. Касније је био убијен. Све те пророчке одлике, као и друге, понављају се код последњег републиканског председника.

Период од 1844. до 1863. обухватао је расејање и сабирање. Година 1863. представља закон о недељи, тако да је расејање које се догодило 1844. једино расејање све до 1863, када су лаодикијски адвентисти седмог дана били расејани у пустињу Лаодикије. Година 1844. произвела је расејање, а 1863. произвела је расејање, сведочећи тако о чињеници да је та историја препознат пророчки симбол, јер почиње алфа-расејањем 1844. и завршава се омега-расејањем 1863. Прво расејање наступило је 18. јула 2020, а коначно омега-расејање испуњава се при закону о недељи.

„Dolazi vreme kada ćemo biti odvojeni i rasejani, i svako od nas će morati da stoji bez prednosti zajedništva sa onima iste dragocene vere; a kako možete opstati ako Bog nije kraj vas, i ako ne znate da vas On vodi i upravlja?“ Review and Herald, 25. mart 1890.

Није довољно да Бог стоји „уз твоју страну“; мораш такође „знати да те Он води и управља“. Ова чињеница је предмет пророштва, представљен различитим изразима заснованим на томе када „ћете познати Господа“.

И јешћете у изобилју и наситићете се, и хвалићете име Господа Бога својега, који је чудесно поступио с вама; и народ мој неће се постидети довека. И познаћете да сам ја усред Израиља, и да сам ја Господ Бог ваш, и нема другога; и народ мој неће се постидети довека. ... Тако ћете познати да сам ја Господ Бог ваш, који обитавам на Сиону, гори светој својој; и Јерусалим ће бити свет, и туђинци неће више пролазити кроз њега. Јоило 2:26, 27, 3:17.

Када је Јерусалим свет, он је црква тријумфујућа, јер је црква војујућа одређена као црква сачињена од пшенице и кукоља; а када „туђинци више не пролазе“ кроз „Јерусалим“, Божји народ „ће знати“ „да Он води и управља“. Они знају, јер су то они који су испунили молитву „седам пута“, што укључује признање да вас Бог није водио као Лаодикијца; али када се промените у Филаделфијца, знаћете „да Он води и управља“ и да је Бог „усред Израиља“.

Алфа расејање (разочарање) од 19. априла и омега расејање (разочарање) од 22. октобра обележени су првом званичном публикацијом након великог разочарања од 22. октобра. Објављивање је пророчки знак у милеритској историји и у пророчној историји Сједињених Држава, те је стога прво што је званично објављено после 1844. године путоказ те историје, а тај путоказ означава расејање.

1847 — Ostatak rasejan po свету

„Реч ‘малом стаду’.“

„Следећи чланци били су написани за The Day-Dawn, који је издавао O. R. L. Crosier у Canandaigua, New York. Али пошто се тај лист сада више не објављује, и пошто не знамо да ли ће поново бити издаван, неки од нас у Maine-у сматрали су да је најбоље да се они објаве у овом облику. Желим да скренем пажњу ‘малог стада’ на оне ствари које ће се врло скоро збити на овој земљи...“

„Читалац ће запазити да су у A Word to the ‘Little Flock’ била укључена три саопштења из пера госпође Е. Г. Вајт.“

„Друго саопштење госпође Вајт, које се налази на страницама 14–18, јесте извештај о њеној првој визији под насловом: Остатку расејаном по свету. Ово је написано 20. децембра 1845. године као лично писмо Еноху Џејкобсу, а прималац га је први пут објавио у листу The Day-Star од 24. јануара 1846. Потом је 6. априла 1846. године Џејмс Вајт, заједно са H. S. Gurney, поново штампао тај текст у облику летка. Текст, онако како се појављује у делу A Word to the ‘Little Flock’, уз изузетак мањих уредничких измена и додатих библијских упућивања, истоветан је потпуном извештају о визији како је првобитно био штампан.“ Џејмс Вајт, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844. година означава долазак једног анђела и једно разочарање. Године 1845. записује се прва визија, а објављује се 1846. Прва визија је упућена „остатку расејаном по свету“. Сумњам да је неудата тинејџерка-пророчица, када је записивала своју прву визију, знала да је једно пророчно обележје „остатка“ то да је остатак, по пророчној нужности, морао бити „расејан по свету“, као једно од обележја сто четрдесет и четири хиљаде. Године 1846. Вајтови су ступили у брак, чиме је Еленино презиме промењено у Вајт. Исте године Вајтови су почели да држе суботу седмога дана. Године 1846. завет је означен као закључен; пророчки брак који је започео 1844. био је довршен 1846, а 1847. прва званична публикација бива одштампана и послата.

Мај, 1850.

„ДРАГИ ЧИТАОЧЕ — Циљ ми је у овом осврту био да разоткријем заблуду светлошћу свете истине....“

„Износећи ово мало дело пред расејано стадо, извршио сам своју дужност према њима у том погледу, и нека Бог дода свој благослов. Амин.“ James White, *The Seventh-day Sabbath not Abolished*, 2.

Издање Џејмса Вајта указује на то да је његова публика још увек била расејано стадо, али оно је уједно и одбрана седмодневне суботе. То је вест трећег анђела у њеном детињству, у погледу разумевања суботе и трећег анђела у оквиру милеритског адвентизма. Објављено је исте године када је објављена карта из 1850. године, и заједно они представљају подизање Господње војске за надолazeћу кризу закона о недељи. Исус увек приказује крај почетком, и они који су изнели вест 1844. године, служећи се картом из 1843, били су праслика оних који ће изнети вест служећи се картом из 1850. године. На почетку раздобља Авакумове две таблице, људи су објављивали вест за тај час у спрези с Авакумовом таблицом, а 1850. године Џејмс Вајт износи вест трећег анђела заједно са картом из 1850. године. Карту је начинио брат Николс у раздобљу 1849. године, у времену када су Џејмс и Елен Вајт живели код брата Николса. Џејмс Вајт је био непосредно повезан с израдом карте из 1850. године, и те године је почео да објављује вест трећег анђела.

„23. septembra [1850] Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да напори у ово време сабирања морају бити удвостручени. У време расејања Израил је био ударен и растргнут; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и превити свој народ. У расејању, напори уложени да се истина прошири имали су тек мали учинак, постизали су мало или ништа; али у сабирању, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина шири имаће своје намеравано дејство. Сви треба да буду јединствени и ревносни у делу. Видела сам да је срамота да се било ко позива на расејање као на пример који треба да управља нама сада у сабирању; јер ако Бог не би учинио више за нас сада него што је учинио тада, Израил никада не би био сабран. Подједнако је неопходно да истина буде објављена у листу, као и да буде проповедана.” *Review and Herald*, 1. новембар 1850.

„Став да је Господ ‘пружио Своју руку по други пут да поврати остатак Свога народа’, на 74. страници, односи се једино на јединство и снагу који су некада постојали међу онима који су очекивали Христа, и на чињеницу да је Он поново почео да уједињује и подиже Свој народ.“ Рани списи, 86.

Sestra Vajt u delu *Early Writings* komentariše odlomak iz *Review and Herald* u vezi s tim što je upotrebila reči proroka Isaije kada je kazala: „Gospod mi je pokazao da je po drugi put pružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda.” On je pružio svoju ruku 1850. godine. Kada je sabrao taj narod u Svetinju nad svetinjama 22. oktobra 1844, to je bilo na završetku rasejavanja od 677. godine pre Hrista do 22. oktobra 1844. Doslovna Juda, nastanjena u doslovnoj slavnoj zemlji, bila je rasejana 2520 godina, u skladu sa „sedam vremena” iz Levitske dvadeset šeste glave, 677. godine pre Hrista. Na završetku 2520 godina, duhovni Izrailj bio je sabran 22. oktobra 1844, i oni su odmah bili rasejani, a to rasejavanje se završava kada Gospod po drugi put pruža svoju ruku. On

ih po drugi put sabira u tom odlomku da bi izvršio dve stvari: da „zavije rane svoga naroda” i da „podigne” svoj narod.

„Тада сам видела трећег анђела. Мој анђео пратилац рече: ‘Страшна је његова реч, ужасна је његова мисија. Он је анђео који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати или свеже пшеницу за небеску житницу.’ Ове ствари треба да закупе сав ум, сву пажњу. Поново ми је била показана неопходност да они који верују да примамо последњу поруку милости буду одвојени од оних који свакодневно примају или упијају нову заблуду. Видела сам да ни млади ни стари не треба да присуствују скуповима оних који су у заблуди и тами. Анђео рече: ‘Нека ум престане да се задржава на стварима које не доносе никакву корист.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

Друго сабирање, које је отпочело 1850. године, представљало је запечаћивање (везивање) Божјег народа док је уздизан, „подигнут“, као застава. Година 1850. означава време када Господ сабира сто четрдесет и четири хиљаде. По пророчкој нужности, они су морали бити расејани пре него што су сабрани. Стога, „три и по дана“ из Откривења 11:11, који симболизују 1260, што је половина од 2520, представљају расејање које је уследило након 18. јула 2020. године. Откривење 11:11 представља друго сабирање оних који треба да буду сто четрдесет и четири хиљаде и заставу која се подиже народима, као што је изложено у Исаји 11:11!

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као знамење народима; њему ће незнабошци тражити: и починак његов биће славан.

И догодиће се у тај дан, да ће Господ опет, по други пут, подићи своју руку да поврати остатак свога народа, који остане, из Асирије, и из Египта, и из Патроса, и из Хуса, и из Елама, и из Синара, и из Емата, и са морских острва.

И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнанике Израилеве, и скупиће расејане Јудине с четири краја земље. Исаија 11:10, 11, 12.

Године 1850. Господ је по други пут пружио своју руку да сабере народ који је износио поруку трећег анђела у спрези са поруком Поноћног поклика, како је представљено у две Хавакукове таблице. У јулу 2023. године Господ је по други пут пружио своју руку да сабере народ који је износио поруку трећег анђела у спрези са поруком Поноћног поклика, како је представљено у две Хавакукове таблице. И 1850. година и јул 2023. означавају сабирање „остатка Његовог народа“, као што Исаија каже у 11. стиху 11. поглавља. Једанаести стих је уметнут између десетог и дванаестог стиха, а оба та стиха указују на подизање заставе свету.

Сваки од та три стиха препознаје заставу, премда их средњи стих означава као „остатак“. Тај остатак се тамо сабира по други пут, а број племена из којих су сабрани јесте осам. „8“ не представља само оне у Нојевој барци који су прешли из старог света у нови свет не видевши смрти, него „8“ представља и оне који су осма црква која је од седам. Два сведока из Откривења 11:11 јесу они који су васкрснути. Број „8“ је симбол васкрсења, симбол сто четрдесет и четири хиљаде, симбол крштења и симбол оних који прелазе из Лаодикије у

Филаделфију и постају Исаијина застава народима. Господ пружа руку Своју по други пут од 1850. до 1865. и поново у јулу 2023.

Године 2023. било је нове светлости о седам времена, као што ју је било и 1856. Период од 1856. до 1863. представља историју сто четрдесет и четири хиљаде, када Господ подиже свој народ остатка као војску.

Исаија 11:11 савршено се поклапа са Откривењем 11:11, које се савршено поклапа са Данилом 11:11. Исаија и Јован приказују унутрашњу историју, а Данило спољашњу историју. Данилова спољашња линија из 11:11 тече упоредо са Јовановом унутрашњом линијом из 11:11, а Исаија 11:11 представља заставу унутрашње линије, која позива друго Божје стадо да изађе из спољашње линије. Палмони је повезао ове одломке у леп сноп, што је могао учинити једино Онај који је Творац свега.

Наставићемо о овим стварима у следећем чланку.

Дијалог са вештачком информацијом:

Да ли свет математике налази икакав значај у броју „11“?

Да, број 11 има неколико тачака истинског математичког интереса и значаја (осим тога што је прост број). Ево главних које математичари и љубитељи математике често истичу:

11 је *peti* прост број, најмањи двочифрени прост број и први прост број који је *palindrom* у бази 10. „11“ је најмањи *repunit* (број који се састоји од поновљених јединица) који је прост број. То је једини двочифрени прост број код кога су обе цифре исте. 11, 22, 33, 44 *itd.* То важи само за „11“. „11“ је експонент Мерсеннеовог простог броја. Decimalни развој од $1/11 = 0.090909\dots$ има период понављања од само 2, али је $1/11$ познат и на други начин: низ простих бројева 11, 101, 1009, 10007, 100003 *itd.* појављује се у расправама о простим бројевима у аритметичкој прогресији. Диедарска група реда 22 (симетрије правилног једанаестougла) значајна је зато што је „11“ најмањи прост број за који диедарска група има *neabelovu* структуру без центра, занимљиву у теорији група. У теоријској физичи (теорија струна / М-теорија), *vaseljena* се често *modeluje* у 11 простор-временских димензија, а физичари и математичари који раде у тој области често указују на појављивање броја 11. „11“ је једини *palindromski* прост број са парним бројем цифара (сви остали са парним бројем цифара већим од 2 *deljivi* су са 11 и стога *složeni*). Ово је *teorema* у рекреативној теорији бројева.

Суштина:

Иако „11“ нема исти статус суперзвезде као π , e или златни пресек, она се изнова појављује као најмањи или први пример многих појава (први прост број *repunit*, једини *palindromski* прост број са парним бројем цифара, рано појављивање у многим доказима и контрапримерима, 11 димензија у М-теорији, *итд.*). Дакле, да — свет математике заиста сматра 11 значајним бројем.

„Онај који је надахнуо Реч био је истинити тумач Речи. Христос је илустровао своја учења скрећући пажњу својих слушаца на једноставне законе природе и на познате

предмете које су свакодневно гледали и дотицали. Тако је њихове мисли водио од природног ка духовном. Многи нису одмах успевали да схвате значење Његових парабола; али како су из дана у дан долазили у додир с предметима с којима је Велики Учитељ повезао духовне истине, неки су разазнали поуке божанске истине које је настојао да утисне, и били су уверени у истинитост Његове мисије и обраћени јеванђељу.“ *Sabbath School Worker*, December 1, 1909.

„Водећи тако од природног ка духовном царству, Христове приче су карике у ланцу истине који сједињује човека с Богом, а земљу с небом.“ Христове очигледне поуке, 17.